

Vstanem in odidem na to s pomladanskimi kapljicami potresenim cilindrom.

Negotovost vodi me v bližnjo pivnico, v katerej še nikdar nisem bil.

Brhka točarica pozdravi me kakor starega znanca, naslanja se mi konečno na ramo, sede poleg mene in mi pripoveduje . . .

„Moj Bog, da bi le bilo pivo sveže“!

Plačam in odidem.

Ves ta čas sem skoro pozabil na list, Vido, prido in osmo uro. Kar čujem, da v bližnjem zvoniku bije ura! Vstrepetal sem. Nisem hotel šteti; a štel sem vender. Štela je moja strast; ne jaz! Jaz niti hotel nisem, niti smel nisem šteti in štel sem vender in preslišal nisem niti jednega udarca!

Sedem in tri četrt!

V tem hipu blizu osodnega stanovanjšča pozdravi me moj kolega Božič v popolnoma novi spomladanski obleki, steguje mi že od daleč prijateljsko roko in mi pripoveduje, da so pri najvišjem sodišču v neki zamotani pravdi, katero sem vodil jaz in napisal sodbo, obveljali vsi moji zakonito stvarni nagibi in dostavlja, da drugačne sodbe ni bilo pričakovati, ter me uljudno naprosi, ali sme sodbo prijaviti v strokovnem listu.

Molčal sem in se zamislil v vso znano mi pravdno strast, katera je vodila prepirajoči se stranki, v vso silo, s katero utemeljuje stranka svoje pravo ali navidezno pravo pravico in vsako svojo recimo povest, v ves napor, uničiti deloma vsled malenkostnih osebnih ozirov nasprotnika ne glede na stroške. Ves trud stranki poravnati, bil je — zaman. Ti ali jaz! To bila ima je beseda in konec!

Kolega mi reče:

„Pomisli prijatelj“!

Sedaj udari v zvoniku — osma ura!

Jaz zrem v zrak in dejem mirno:

„Da, da“!

V tem hipu vidim Vido! Poznam jo in tudi — ne! Pogledam prcti sosedni hiši, v kateri stanuje Vida, in v katero sem hitel tolikrat, da jo občudujem v krogu njenih domačinov.

Moj prijatelj Božič gleda me mirno v oči, ter se nekako neprikrito čudi, da — molčim.

Na to reče:

„Kakor vidim, zamislil si se! Težki nalog dokončal si. Čestitam ti! Ta pravda in nagibi sodbini“!

„Zdravo prijatelj kolega“! poslovim se.

Hitim po trgu. Noge postanejo mi okorne. Po nepotrebnosti kupim si rokavice. Povsodi Vida! — Hipoma vidim, kakor bi izgubila Vida vso lepoto in zdi se mi, da tudi sam nisem več tisti lepi mož, kakor me pozna svet.

Pridem na zrak; hočem se že vrniti! — Prepozno! Pomladni gorki mrak pada na mesto in čez pol ure dospem utrujen v klub kolegov, kateri mi s hrupom in govori čestitajo glede imenovane sodbe.

Čez več mesecev sedim zopet v uradu in sluga mi običajno prinese poštno novosti.

Odprem in čitam tožbo lepe znane mi Vide zoper meni popolnoma neznanega gospoda zaradi — očetovstva.

O Vida, Vida!

Molčal sem to tudi sebi.

Sladkovič.

Nepričakovani.

Črtica iz kmetskega življenja.

(Piše A. Prop—.)

Tilnova Rezika v resnici ni bila lepa. Vender trditev hudobnih jezikov, da je Rezika naravnost grda, se mi zdi nekoliko pretirana. Slučaj, da je bila na jedni nogi — kakor ljudje pri nas navadno pravijo — kruljava, in bil in ni mogel biti merodajen v tem, da bi odločeval o lepoti in nelepoti. To mojo trditev potrjuje tudi dejstvo, da je bilo pod farnim zvonom vse mnogo deklet, katere so bile mnogo bolj nelepe nego Tilnova Rezika, katerim pa vender nikdo ni rekel, da so grde. Nu, pa naj so dejali hudobni jeziki, kar so hoteli, dejstvo je, da Tilnova Rezika ni bila grda, pa tudi — kar je res, je res in to se mora priznati — lepa ne. Da si pa to svojo slabost — če to sploh smemo tako imenovati — nekoliko pokrije, je bila zato jako pobožna. Pobožna pa je bila Tilnova Rezika, kajti ni minulo nobenega tedna, v katerem ne bi Rezika šla k spovedi in prejela sv. obhajilo. In tega je bila vajena iz nečne mladosti, ko je še oče Tiln skrbel, da se Rezika ni razvadila. Oče Tiln je znal v resnici krščansko vzgajati otroke svoje. Že zgodaj v jutro morali so vstajati, iti najprvo k službi božji in še le potem na polje — na delo. In Rezika držala se je vedno tega „zlatega“ — kakor ga je imenoval oče Tiln — reda. Vsako jutro je šla k službi božji in še po končanem opravilu je dolgo molila in sedela v čerkvi.

Otrcci očeta Tilna in Tilnove matere šteli so tri glave. Prva dva — paglavca — kakor se je večkrat poljubilo reči očetu Tilnu — delala sta na polju, kajti bila sta za tako delo sposobna in dovolj razvita. Reziko pa, ki je bila bolj šibke narave in zatorej za težko delo na polju nezmožna, dal jo je oče Tiln že v njenem 17 letu v bližnje mesto se šivanja učiti. To je trpelo nekoliko let. Prišla je zopet domov v rojstno vas, se nastanila v očetovi hiši in tiho šivala. Dela je imela mnogo Tilnova Rezika, kajti ljudje in posebno farani so bili mnenja, da obleko, katero je izgotovila Rezika na ženskem telesu jako lepo in čedno stoji.

Sicer bi Tilnova družina nikdar ne trpela vsled tega, če bi Rezika prav nič ne delala, kajti Tilnovi so bili najbogatejši v vasi. Toda oče Tiln, ki je nosil tudi čast župana na svojih plečih, je trdil v jedno mer, da „mora vsakdo delati“ in pri tem vedno trkal ob svoj žep, kjer so žvenketali srebrnjaki, katere je „baje“ tudi pridelal.

Bilo je vroče poletno vreme, neki popoldan ob času prve košnje. Tilnovi so bili vsi z doma in celo

domači pes Liksel je pohitel z drugimi vred na polje. Le Rezika je ostala doma in mirno gledala skozi okno na bližnji gozd; njene oči počivale so na njega temini. Bilo jej je vroče in zato jenjala je šivati. Lahen vetrič igral se je z njenimi lasmi, katere je razplela v valovite kodre. V tem hipu zdela se je človeku celo krasna. Njene mili so bile raztresene in v tem hipu mislila ni na ničesar. Z levo roko podprši si obraz, zrla je naprej čez travnike, v svitlo in tamno zeleno ravnino.

Nakrat prime jo nekdo na lahno za desnico. Zganila se je! „Oh Ti poredneš, Ti pa tako tiho prideš! Zakaj me strašiš“?

„Nič ne bodi huda, nisem te hotel ustrašiti“, dejal je prišlec. Bil je sosedov sin Janez. Kakih 20 let star, bil je uže moške postave in pod nosom naznanjal je mehki mah, da se bodo tam nekaj razprostirale mogočne brke.

„Ali si res huda, da sem prišel“? dejal je on. „Mislim sem, da ne bode nobenega doma, zato sem prišel, da Ti ne bode dolg čas“.

„Gledala sem tu skozi okno. Kako krasna je zemlja“! dodala je brzo. „Ali se ti ne dopada, ta-te razgled“?

„Da, ali Ti se mi še bolje“, rekel je Janez in skušal jo objeti okoli pasu.

„To ni lepo“, rekla je Rezika. „To je greh“!

„Pojdi, pojdi“!

„Ali ne veruješ“?

„Ne“

Razgovor je tekel dalje, katerega pa nadalje ne bomo ponavljali. Povem le, da se je mnogokrat sukal okoli tistega čuta, kateremu zaljubljeni pravijo ljubezen. To se bode komu morda malo čudno zdelo, ako pomisli, da je bila Rezika za kakih 6 let starejša od Janeza. Toda ljudje so vedeli vkljub temu povedati, da Janez jako rad postopa za Tilnovo Reziko, in da tudi Rezika, vkljub svoji pobožnosti za Janezove želje ni vedno slepa.

* * *

Bilo je nekaj mesecev pozneje. Cvetje in listje na drevju je pričelo orumenevati, in narava je naznanjala prihod jeseni.

Tilnova Rezika je pričela bolehati, in ljudje so si šepetali, da je jetična. In v resnici je Tilnova Rezika postala bleda, prej rudeča lica so upadla in tudi oči postajale so od dne do dne trudnejše. Počasi je hodila okoli, saj delati ni mogla! Ljudje so jo milovali in ona težila jim je o svojih slabostih. Ljudje so ugibali in ugibali o njeni bolezni, a uganili niso ničesar. Necega dne je Rezika morala v posteljo. Poslali so po gospoda župnika, le-ta jo je spovedal, jo obhajal in tudi domačim je naznanil srečno vest, da je Rezika spravljena z Bogom.

Domači so stali okoli postelje in molili rožni venec. Mati je prižgala luč in solzeča stopila k zglavju bolnice. Oče je stal ob vznožju postelje in tamno gledal na bolno

hčerke. Na obrazu se mu je poznalo, da mu je hudo pri srcu. Glasno so molili . . .

Bolnici je prišlo jako slabo; začela se je zvijati, ječati . . .

Srca navzočih so pričela glasneje utripati. Pričakovali so bližajočo se smrt.

Samo tihi jok matere je bilo čuti!

Bolnici je bilo strašno. Zvijala in mučila se je grozno. Naenkrat pa se je pod odejo bolnice oglasil tanek glasek, — bil je otročji. Navzoči so strmeli; po vasi pa je šel kmalu na to glas: Tilnova Rezika je porodila!

* * *

Minulo je precej časa. Tilnova Rezika je bila zopet zdrava, toda doma ni bila več. Stanovala je v koči zunaj vasi in pri sebi je imela svojega zalega sinčka. Oče Tiln se je strašno jezil nad tem dogodkom, in Rezika je morala koj po porodu zapustiti očetovo hišo. Lepo to ni bilo, a mati upirala se je temu dejanju, toda njena prošnja ni pomagala ničesar.

Ljudje so zopet mnogo ugibali o tem dogodku, zlasti jim je bila želja zvedeti za nezakonskega očeta. Toda ta želja se jim ni izpolnila, kajti Rezika zaupala je to skrivnost le svoji materi, a ta je molčala kot zid.

Samo hudobni jeziki so zopet klepetali, da to ni nihče drugi, nego sosedov sin Janez.

Novice.

— **Osebne vesti.** Deželnovladni tajnik gosp. Viljem Haas v Ljubljani je dobil naslov in značaj okrajnega glavarja. — Višji okrajni komisar in vodja glavarstva v Črnomlju gosp. Viktor Parma ter deželnovladni tajnik in vodja glavarstva v Logatecu, gosp. Ivan Tekavčič sta imenovana za okrajna glavarja. — Okrajni komisar gosp. dr. Robert Praxmarer je imenovan deželnovladnim tajnikom. — Zdravnik gosp. Josip Tičar je vstopil kot volonter v deželno bolnico v Ljubljani. — Učitelj in začasni šolski vodja v Ljubljani, gosp. Jožef Maier, je imenovan nadučiteljem, nadučitelj gosp. Fran Gabršček v Ljubljani je imenovan šolskim voditeljem. — Premeščeni so na razpisana učiteljska mesta v Ljubljani gg. Ivan Levec, nadučitelj v Radečah pri Zidanem mostu; Fran Marolt, nadučitelj v Lukovici; Viktor Jaklič, učitelj v Št. Vidu nad Ljubljano, in Karol Simon, nadučitelj v Vel. Laščah. — Poštnimi oficijali so imenovani poštni asistenti gg. Anton Berger v Gorici, Josip Božja in Rudolf Stok v Pulju, Hugo Hreglich v Malem Lošnju, Edvard Burian v Ljubljani, Viktor Aprile, Josip Simsig, August Achtschin, Fran Dose, Julij Erschen, Fran Bjekar in Ivan Schwagerl v Trstu. Zajedno je premeščen Anton Pezdič iz Pazina v Gorico.

— **Promocija.** V ponedeljek, dne 1. julija je bil na češkem vseučilišču v Pragi promoviran doktorjem prava gosp. Stanko Lapajne iz Krškega, c. kr. avskultant v Gorici, kateri je prvi Slovenec, ki je postal na tej visoki šoli doktor.

— **Odlikovanje.** Gosp. Josip Procházka, učitelj „Glasbene Matice“ v Ljubljani dobil je za svojo najnovejšo kompozicijo, veliki „Trio za klavir, gosli in violoncelo“ pri